

[Oluf Pedersen.]

saa kan jeg forstaa, at der maaske er Tusind andre Personer, som man skulde mene burde kunne faa Oprejsning, men som ikke kan faa det. Det kan godt være, at man, saaledes som Forholdene var, maatte tage Folk i Forvaring, og at det saa ikke kunde undgaas, at nogen blev holdt fængslet uskyldigt; men disse maa man bagefter give Oprejsning. Jeg synes, det er helt urimeligt og uretfærdigt, som man har lavet det her, bare ved at sætte en saadan Lovparagraf ind, at de, der ikke efter Loven kan faa Oprejsning, de er altsaa ikke uskyldige. Det er det, der staar. Det er helt urimeligt; denne Lov burde være udskudt til den nye Rigsdagssamling og forhaabentlig ogsaa til en ny Justitsminister.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Korsgaard kom med om, hvorvidt Domstolene bedømmer de Sager, som forelægges dem, strengt eller mildt. Det forekommer mig at være et Spørgsmaal, som jeg ikke skal udtale mig om. Der er vi inde paa et Omraade, som hører og med Rette hører under Domstolene. Det ærede Medlem sagde, at paa et tidligere Tidspunkt var Domstolene blevet kritiseret, fordi de dømte for mildt; nu kritiseres de, fordi de dømmer for strengt, og jeg forstod det saadan, at det ærede Medlem særlig fandt det uheldigt, at jeg som Justitsminister havde kritiseret Domstolenes Afgørelser. Det tror jeg ikke, jeg har gjort. Der sigtes formodentlig til en Udtalelse af mig for nogle Maaneder siden i Forbindelse med den rejste Kritik, som gik ud paa, at nogle Domme, afsagt af Københavns Byret, var for milde. Saa vidt jeg husker, traadte jeg netop ret stærkt op imod det Angreb, der da blev rettet mod Domstolene. Jeg tilføjede — og det maa jeg have Lov til at sige —, at ogsaa jeg personlig fandt, at Dommene ikke var rigtige, men at Midlet til at faa Tvivlen løst var Anke til Landsretten. Disse Domme blev indanket for Landsretten, og Landsrettens Afgørelse viste, at de tre Domme ved Byretten ogsaa efter Landsrettens Mening havde været for milde.

Det kan ske, og det er maaske sket, at der er afsagt Domme, som man synes burde have været anderledes, fordi visse Grupper af de Personer, der tiltales, har et saa perifert Forhold til det, der bør være det straffbare, at der maaske kunde have været undladt Tiltale. Jeg er opmærksom paa disse Forhold, og det er min Tanke at gaa

den Vej, som jeg synes er den eneste rigtige, nemlig at faa et Par Typetilfælde ført ind for Højesteret, hvorved vi vil faa den bedste Bedømmelse, som det i dette Land er muligt at faa, og tillige den mest upartiske Afgørelse, en Afgørelse, som vi jo alle maa bøje os for. Dette er det min Agt at gøre, og andet synes jeg ikke, der er at gøre i disse Tilfælde.

Specielt med Henblik paa Personer, som ifølge Lovens Bestemmelser kan falde inden for og kan falde uden for Loven, udtalte det ærede Medlem, at det kunde synes urimeligt, om enhver, der havde været Medlem af det danske nazistiske Parti, skulde være udelukket fra Oprejsning. Det er jo ingenlunde Tilfældet. Efter de Retningslinier, som ligger til Grund for Interneringerne, saa vidt det er oplyst for mig — personlig har jeg ikke haft noget med det at gøre —, er ingen blevet opført paa Kartotekskortene og altsaa ingen interneret paa Grundlag af Medlemsskab i det nazistiske Parti, selv om han var Medlem den 9. April, hvis han blot har udmeldt sig en rimelig Tid derefter, nemlig inden Juli Maaned. Betragtningen var den, som jeg synes man maa tillægge nogen Betydning, at der skulde gives en rimelig Frist for Medlemmer af det nazistiske Parti til at finde det rette Standpunkt. Ved Lovforslaget, hvis det bliver til Lov, sker der ikke nogen Klassificering af Medborgere, som har været Medlemmer af Nazipartiet. Man maa ikke glemme, at Forudsætningen for, at det Spørgsmaal overhovedet kan opstaa for nogen, om han har Krav paa Erstatning, paa Oprejsning, er jo, at han har været interneret. Men det er ogsaa givet, at efter at der var afsat en passende Frist til at besinde sig, har i hvert Fald de, der efter at denne Frist var udløbet forblev Medlemmer af Nazipartiet, været saadan paa Mistanke, at man var nødt til at sikre sig dem i en Situation som den, man regnede med at komme til at staa i ved Danmarks Befrielse.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om, hvordan de dømtes Familier behandles, om det ogsaa er Meningen, at Dommen og Straffen, der maaske rammer Faderen, skal hjemsøge Børnene. I og for sig mener jeg, at det Spørgsmaal ligger uden for det, som vi beskæftiger os med her. Selvfølgelig er jeg enig i, at der skal gøres alt, hvad der kan gøres, for at undgaa, at Virkningerne af de Forbrydelser, som Faderen straffes for og med Rette, kommer til at tynde paa Medlemmer af Familien, der har været ganske uskyldige. Men det er jo ikke noget, som man kan ordne, noget, som man